

LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
PRAKTIKOS APŽVALGA
2022 M. VASARIO 1 D.–2022 M. VASARIO 28 D.

APŽVALGĄ PARENGĖ LIETUVOS VYRIAUSIOJO ADMINISTRACINIO TEISMO
TEISMŲ PRAKTIKOS DEPARTAMENTAS

TURINYS

I. ADMINISTRACINĖS BYLOS, KYLANČIOS IŠ GINČŲ DĖL TEISĖS VIEŠOJO ADMINISTRAVIMO SRITYJE.....	4
5. RINKIMAI, REFERENDUMAI IR POLITINIŲ PARTIJŲ VEIKLA.....	4
<i>Dėl atsakomosios nuomonės rengiant referendumą.....</i>	<i>4</i>
9. PRIEGLOBSTIS.....	4
<i>Dėl gero administravimo principo imperatyvo neatitinkančio užsieniečio apklausos vykdymo.....</i>	<i>4</i>
<i>Dėl užsieniečio pilnamečio šeimos nario sveikatos būklės vertinimo, nagrinėjant tokio užsieniečio argumentus dėl jam kylančios individualaus pobūdžio grėsmės.....</i>	<i>5</i>
11. KONKURENCIJA	5
<i>Dėl atsakomybės ūkio subjekto vadovui dėl ūkio subjekto padaryto konkurencijos teisės pažeidimo, kai vadovas nežinojo (nors privalėjo), kad jo vadovaujamas ūkio subjektas padarė pažeidimą, taikymo ir sankcijų taikymo laiko požiūriu.....</i>	<i>5</i>
<i>Dėl darbuotojo veiksmų, kuriais atliekamas konkurencijos teisės pažeidimas, priskyrimo juridiniam asmeniui, kurio darbuotojas jis yra</i>	<i>6</i>
12. MOKESČIAI, ĮMOKOS IR KITI PRIVALOMIEJI MOKĖJIMAI.....	7
<i>Dėl dovanotų akcijų įsigijimo kainos nustatymo, siekiant šia kaina sumažinti už akcijų pardavimą gautas apmokestinamąsias pajamas.....</i>	<i>7</i>
<i>Dėl pareigos pateikti važtaraščius, siekiant įrodyti, kad prekės buvo išgabentos į kitą valstybę narę tiekimo Bendrijos viduje atveju, kai individualią veiklą vykdančias asmuo šias prekes išgabeno pats, naudodamasis jam priklausančia transporto priemone</i>	<i>9</i>
17. STATYBA.....	9
<i>Dėl galimo viešojo intereso pažeidimo, sprendžiant, ar yra pagrindas tikrinti statybos teisėtumą, kai statybos darbai atlikti daugiau nei prieš 10 metų.....</i>	<i>9</i>
21. VALSTYBĖS TARNAUTOJO STATUSO ĮGIJIMAS, PASIKEITIMAS, PRARADIMAS IR ATSAKOMYBĖ.....	10
<i>Dėl tarnybinės nuobaudos skyrimo, nustačius, kad policijos pareigūnas be teisėto pagrindo prisijungė prie policijos valdomų informacinių sistemų ir jose bei administracinio nusižengimo byloje esančią informaciją teikė tretiesiems asmenims</i>	<i>10</i>
<i>Dėl nuotolinio savivaldybės tarybos posėdžio organizavimo, kai tokiame posėdyje sprendžiamas nepasitikėjimo savivaldybės administracijos direktoriumi ir jo atleidimo klausimas</i>	<i>11</i>
<i>Dėl valstybės tarnautojo atleidimo, jam sukakus 65 metus, kai valstybės tarnautojas augina vaiką (vaikus) iki trejų metų.....</i>	<i>12</i>
27. VISUOMENĖS INFORMAVIMAS	13
<i>Dėl informacijos apie bendrovės, dalyvavusios viešuosiuose pirkimuose, akcininką paskelbimo žiniasklaidos priemonėje ir tam taikomų BDAR taisyklių</i>	<i>13</i>
29. NACIONALINIŲ, EUROPOS SĄJUNGOS IR UŽSIENIO INSTITUCIJŲ FINANSINĖ PARAMA	14
<i>Dėl tinkamo auginamų kultūrų kodo nurodymo ir momento, nuo kurio žemės plotai pripažįstami tinkamais paramai gauti.....</i>	<i>14</i>
<i>Dėl neįgalųjų socialinės įmonės statuso panaikinimo ir valstybės pagalbos mokėjimo nutraukimo pasikeitus teisiniam reguliavimui.....</i>	<i>14</i>
41. KITI GINČAI VIEŠOJO ADMINISTRAVIMO SRITYJE	15
<i>Dėl mobiliojo telefono ryšio tinklu perduoto tekstinio pranešimo laikymo „elektroninio pašto pranešimu“ pagal Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalį.....</i>	<i>15</i>
<i>Dėl informacijos, iš kurios būtų galima atpažinti juridinį asmenį, kurio vardu informacija teikiama pagal Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punktą.....</i>	<i>15</i>
II. ADMINISTRACINIŲ BYLŲ TEISENA	17

43. TEISĖ KREIPTIS Į TEISMĄ IR JOS REALIZAVIMAS	17
<i>Dėl trūkumų prieglobsčio prašytojo skundai nustatymo</i>	<i>17</i>
<i>Dėl teismo dokumentų šalims siuntimo</i>	<i>18</i>
<i>Dėl Migracijos departamento sprendimų apskundimo tvarkos pagal nuo 2022 m. sausio 1 d. įsigaliojusią įstatymo redakciją.....</i>	<i>19</i>
55. TEISMO PROCESINIAI DOKUMENTAI.....	19
<i>Dėl teismo sprendimo klaidų taisymo instituto paskirties</i>	<i>19</i>
58. ATSKIRŲ KATEGORIJŲ BYLŲ NAGRINĖJIMO PROCESINIAI YPATUMAI.....	20
<i>Dėl Pretendentų į kandidatus ir piliečių iniciatyvų parėmimo tvarkos aprašo apskundimo tvarkos</i>	<i>20</i>

Šioje apžvalgoje vartojamos **santrumpos**:

ABTĮ	Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas
BDAR	2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas)
BK	Lietuvos Respublikos baudžiamasis kodeksas
DK	Lietuvos Respublikos darbo kodeksas
ESTT	Europos Sąjungos Teisingumo Teismas
EŽTT	Europos Žmogaus Teisių Teismas
GPM	gyventojų pajamų mokestis
Konvencija	Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija
LAT	Lietuvos Aukščiausiasis Teismas
LVAT	Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas
PVM	pridėtinės vertės mokestis
SESV	Sutartis dėl Europos Sąjungos veikimo
UAB	uždaroji akcinė bendrovė

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios LVAT procesinių sprendimų santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas tik informuoti. Oficialius nutarčių bei sprendimų tekstus galite rasti pasinaudoję interaktyviomis nuorodomis. Informacija dėstoma remiantis Teisėjų tarybos 2016 m. rugsėjo 30 d. nutarimu Nr. 13P-102-(7.1.2) patvirtintu Teismų procesinių sprendimų administracinėse bylose kategorijų klasifikatoriumi (nuo 2019 m. vasario 1 d. galiojanti redakcija).

I. Administracinės bylos, kylančios iš ginčų dėl teisės viešojo administravimo srityje

5. Rinkimai, referendumai ir politinių partijų veikla

5.5. Referendumas

Dėl atsakomosios nuomonės rengiant referendumą

Pareiškėjas Piliečių referendumo iniciatyvinės grupės koordinatorius padavė teismui skundą, kuriuo prašė panaikinti Vyriausiosios rinkimų komisijos (toliau – Komisija) 2022 m. vasario 4 d. sprendimą ir įpareigoti Komisiją priimti sprendimą dėl įpareigojimo paskelbti Piliečių referendumo iniciatyvinės grupės nuomonę, paneigiančią viešai paskelbtus tikrovės neatitinkančius teiginius. Pareiškėjo nuomone, Komisija jo kreipimąsi dėl atsakomosios nuomonės pateikimo privalėjo nagrinėti pagal analogiją vadovaudamasi Seimo rinkimų įstatymo 53 straipsniu, kuriame reglamentuojamas kandidatų sąrašą iškėlusią partiją kompromituojančios medžiagos skelbimas ir atsakomoji nuomonė.

Išnagrinėto ginčo metu Lietuvos Respublikoje nebuvo priimtas referendumo tvarką ir įgyvendinimą reglamentuojantis įstatymas po to, kai naujausia įstatymo redakcija buvo pripažinta prieštaraujanti Konstitucijai ir dėl to nebegali būti taikoma.

Teisėjų kolegija pabrėžė, kad nei originalioje 2002 m. birželio 4 d. Referendumo įstatymo Nr. IX-929 redakcijoje, nei vėlesnėse šio įstatymo redakcijose, reglamentuojant referendumo skelbimo ir vykdymo tvarką pirminėje referendumo organizavimo stadijoje, nebuvo numatytas kompromituojančios medžiagos apie piliečių iniciatyvinę grupę skelbimas, taip pat nebuvo įtvirtinta piliečių iniciatyvinės grupės (atskirų jos narių) teisė į atsakomąją nuomonę.

Vadinasi, nėra jokio pagrindo teigti, kad pagal pirminių referendumo organizavimo stadijos veiksmų teisinio reguliavimo tradiciją apskritai turi būti reglamentuojamas kompromituojančios medžiagos apie piliečių iniciatyvinę grupę skelbimas ir (arba) įtvirtinta piliečių iniciatyvinės grupės (atskirų jos narių) teisė į atsakomąją nuomonę. Atitinkamai, nėra pagrindo teigti, kad Komisijos sprendimas, kuriuo atsisakyta pagal analogiją taikyti Seimo rinkimų įstatymo 53 straipsnyje įtvirtintą teisinį reguliavimą dėl kandidatų sąrašą iškėlusią partiją kompromituojančios medžiagos skelbimo ir atsakomosios nuomonės, yra neteisėtas, ar kad Komisija, priimdama ginčytą sprendimą, netinkamai įgyvendino iš įstatymų kylančius įgaliojimus organizuoti bei vykdyti referendumą.

Pareiškėjo skundas atmestas kaip nepagrįstas.

2022 m. vasario 18 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. R-7-968/2022

Teismo proceso Nr. 3-66-3-00014-2022-9

Procesinio sprendimo kategorijos: 5.5; 5.7

[Prieiga internete](#)

9. Prieglobstis

9.2. Pabėgėlio statuso suteikimas

Dėl gero administravimo principo imperatyvo neatitinkančio užsieniečio apklausos vykdymo

Byloje kilo ginčas dėl Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – atsakovas) sprendimo, Migracijos departamento 1-osios skundų dėl prieglobsčio sprendimų komisijos (toliau – Komisija) sprendimo ir įpareigojimo Migracijos departamentą iš naujo nagrinėti pareiškėjo prašymą dėl prieglobsčio Lietuvos Respublikoje suteikimo.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjo skundą patenkino iš dalies, konstatavęs, kad atsakovas teisėtai ir pagrįstai atsisakė suteikti pareiškėjui prieglobstį ir papildomą apsaugą Lietuvos Respublikoje, tačiau pažymėjo, kad atsakovas nustatė neproporcingą terminą uždrausti pareiškėjui atvykti, todėl teismas minėtą terminą sutrumpino iki dvejų metų. Pareiškėjo teigimu, teismas neatsižvelgė į tai, kad atsakovas nesurinko tikslios ir naujausios informacijos apie prieglobsčio prašytojų kilmės valstybę ir neatliko tinkamo individualaus tyrimo, tai darė paviršutiniškai, nevertino asmeninių pareiškėjo savybių, nesuteikė jam teisės būti išklaustam.

Akcentuodamas gero administravimo principo imperatyvą, LVAT nurodė, kad, kaip matyti iš pareiškėjo apklausos transkripcijos, pareiškėjo pasakojimas buvo nuolat nutraukiamas, jis ne kartą buvo skubinamas,

motyvuojant kita pareigūno laukiančia apklausa, jam nebuvo leidžiama pateikti visos pageidaujamos informacijos. Toks prieglobsčio prašytojo apklausos vykdymas bei vėlesnis tyrimas, anot LVAT, negali būti pripažįstamas atitinkančiu gero administravimo principo reikalavimus, nešališku ir objektyviu. LVAT vertinimu, atsakovas nerinko jokių konkrečių įrodymų, galinčių patvirtinti ar paneigti pareiškėjo nurodytų įvykių buvimą.

Pareiškėjo apeliacinis skundas patenkintas, pirmosios instancijos teismo sprendimas panaikintas ir priimtas naujas sprendimas. Ginčyti atsakovo ir Komisijos sprendimai panaikinti, atsakovas įpareigotas iš naujo išnagrinėti pareiškėjo prašymą dėl prieglobsčio Lietuvos Respublikoje suteikimo.

2022 m. vasario 23 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eA-1282-552/2022

Teisminio proceso Nr. 3-61-3-04237-2021-4

Procesinio sprendimo kategorijos: 9.2; 9.3

[Prieiga internete](#)

Dėl užsieniečio pilnamečio šeimos nario sveikatos būklės vertinimo, nagrinėjant tokio užsieniečio argumentus dėl jam kylančios individualaus pobūdžio grėsmės

Byloje kilo ginčas dėl Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – atsakovas) sprendimo, kuriuo atsisakyta patenkinti pareiškėjo prašymą suteikti prieglobstį (pabėgėlio statusą ir papildomą apsaugą) bei nuspręsta išsiųsti jį į kilmės valstybę, teisėtumo ir pagrįstumo.

Pareiškėjas apeliaciniame skunde teigė, jog pirmosios instancijos teismas, atmesdamas jo skundo dalį dėl pabėgėlio statuso ir papildomos apsaugos suteikimo, nepagrįstai konstatavo, jog kilmės valstybėje jam negresia individualaus pobūdžio persekiojimas, tokį persekiojimą siedamas su kreditoriumi, kuris paskolino pinigų pareiškėjo sesers operacijai, o dabar reikalauja juos grąžinti, grasindamas pareiškėjui.

Teisėjų kolegija, vertindama apeliacinio skundo argumentus, jog pareiškėjo sesuo yra pažeidžiamas asmuo (sunkus ligonis), o pareiškėjas išvyko iš kilmės valstybės norėdamas suteikti jai pagalbą, todėl jam kylanti individuali grėsmė turi būti vertinama kartu su jo seseriai kylančiomis grėsmėmis, pažymėjo, kad pareiškėjo sesuo, su kurios sveikatos problemomis pareiškėjas sieja jam kylančias grėsmes kilmės valstybėje, yra pilnametė, pareiškėjas apklausos metu nurodė, kad kilmės valstybėje jis negyveno kartu su seserimis, o atvykęs į Europą, norėtų gyventi kartu su visa šeima. Byloje esantys duomenys, LVAT vertinimu, nepatvirtina aplinkybės, kad sveikatos problemų turinti pareiškėjo sesuo yra priklausoma nuo pareiškėjo, yra jo išlaikoma ir kt., todėl byloje nenustatyta priežasčių, kodėl pareiškėjo prieglobsčio prašymas turėtų būti vertinamas atsižvelgiant ne į individualiai jam, o jo seseriai kylančias grėsmes. Atkreiptas dėmesys, kad vertinant pareiškėjo prašymą dėl pabėgėlio statuso ir papildomos apsaugos suteikimo, buvo įvertintos pareiškėjo sesers galimybės gauti medicininės paslaugas jų kilmės šalyje bei nenustatyta individualių aplinkybių, pagrindžiančių tikimybę, jog pareiškėjo sesers galimybės gauti medicininės paslaugas bus apribotos, ar kad dėl turimų diagnozių pareiškėjo sesuo susidurtų su visuomenės diskriminacija ir izoliacija, prilygstančia Konvencijos 3 straipsnio pažeidimui.

Pareiškėjo apeliacinis skundas atmestas, pirmosios instancijos teismo sprendimas paliktas nepakeistas.

2022 m. vasario 25 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1337-415/2022

Teisminio proceso Nr. 3-61-3-04134-2021-0

Procesinio sprendimo kategorijos: 9.2; 9.3

[Prieiga internete](#)

11. Konkurencija

11.2. Draudžiami susitarimai

Dėl atsakomybės ūkio subjekto vadovui dėl ūkio subjekto padaryto konkurencijos teisės pažeidimo, kai vadovas nežinojo (nors privalėjo), kad jo vadovaujamas ūkio subjektas padarė pažeidimą, taikymo ir sankcijų taikymo laiko požiūriu

Ginčas byloje kilo dėl atsakomybės ūkio subjekto vadovui taikymo ribų dėl ūkio subjekto padaryto konkurencijos teisės pažeidimo, kai vadovas nežinojo, nors privalėjo žinoti, kad jo vadovaujamas ūkio subjektas padarė ar daro pažeidimą. Taip pat dėl sankcijų ūkio subjekto vadovui taikymo laiko požiūriu, sustabdžius sankcijų taikymo terminą nuo skundo dėl Konkurencijos tarybos (toliau – Taryba) nutarimo padavimo teismui

dienos iki teismo sprendimo įsiteisėjimo. Pirmosios instancijos teismas tenkino Tarybos prašymą ir įvertinęs, jog sankcijų skyrimo terminai nebuvo praleisti, skyrė sankcijas atsakovams UAB „Irdaiva“ buvusiam vadovui I. K. ir AB „Panevėžio statybos trestas“ buvusiam vadovui D. G.

Teisėjų kolegija paaiškino, kad, konkurencijos teisės požiūriu, aplinkybė, jog bendrovės vadovas įgalioja kitus asmenis dalyvauti viešųjų pirkimų, jungtinės veiklos sutarčių sudarymo ar kitoje bendrovės ūkinėje veikloje, neeliminuoja vadovo atsakomybės už ūkio subjekto padarytus teisės pažeidimus, nes, pagal Konkurencijos įstatymą, būtent vadovui kaip vienasmeniui valdymo organui kyla tiesioginė pareiga ir atsakomybė užtikrinti, jog bendrovė nedarytų konkurencijos teisės pažeidimų.

Sankcijos ūkio subjekto vadovui skyrimas pagal Konkurencijos įstatymo 40 straipsnį nėra siejamas vien tik su vadovo tiesioginiu (aktyviu) prisidėjimu prie atitinkamo teisės pažeidimo. Svarbu įvertinti, ar buvo laikytasi pareigos veikti atitinkamu būdu ar susilaikyti nuo tam tikrų veiksmų, ar Taryba pagrįstai nustatė pažeidimą, jo sunkumą, trukmę, mastą ir kitas aplinkybes, įskaitant ir paskirtos sankcijos dydį.

Atsakovas D. G. pats pasirašinėjo jungtinės veiklos sutartis, todėl tiesiogiai prisidėjo prie pažeidimo padarymo. Atsakovas I. K. pats tiesiogiai prie pažeidimo neprisidėjo, t. y. sutarčių nepasirašinėjo ir apie pažeidimą nežinojo. Nepaisant to, teisėjų kolegija, įvertinusi teisinį reguliavimą ir jame nustatytas [vadovo] pareigas, kylančias tiek iš privatinės, tiek iš viešosios teisės, bei didelį atsakovo aplaidumą (konkrečiai bendrovė dalyvavo 29 sostinėje vykdomuose reikšminguose viešuosiuose pirkimuose ir atsakovas, kaip bendrovės vadovas, apie tai nežinojo), nusprendė, jog I. K. nežinojo, nors privalėjo žinoti, kad jo vadovaujamas ūkio subjektas padarė ar daro pažeidimą, todėl atsako pagal Konkurencijos įstatymo 40 straipsnio 2 dalies 3 punktą.

Atsakovai, kaip ūkio subjektų vadovai, teisėjų kolegijos pripažinti prisidėjusiais prie konkurencijos teisės pažeidimo. Už tai taikant atsakomybę ir skiriant sankcijas, privaloma laikytis terminų ir senaties skaičiavimo taisyklių. Skiriant sankcijas ūkio subjekto vadovui, *mutatis mutandis* (su atitinkamais pakeitimais) taikomos Konkurencijos įstatymo 35 straipsnio 3 ir 4 dalys, nustatančios sankcijos ūkio subjektams už šio įstatymo pažeidimus skyrimo terminą ir termino stabdymą (Konkurencijos įstatymo 40 str. 6 d.). Ūkio subjekto vadovas iš esmės nepadarė savarankiško teisės pažeidimo, kuris yra atskiras nuo ūkio subjekto pažeidimo ir galėtų būti tiriamas ir vertinamas atskirai nuo pačio ūkio subjekto, o įstatyminis pagrindas senaties terminui sustoti buvo.

Pirmosios instancijos teismo sprendimas paliktas nepakeistas.

2022 m. vasario 17 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-105-822/2022

Teismo proceso Nr. 3-61-3-02641-2020-0

Procesinio sprendimo kategorijos: 11.2; 11.9

[Prieiga internete](#)

Dėl darbuotojo veiksmų, kuriais atliekamas konkurencijos teisės pažeidimas, priskyrimo juridiniam asmeniui, kurio darbuotojas jis yra

Apžvelgiamoje byloje buvo ginčijamas atsakovo Konkurencijos tarybos nutarimas (toliau – Nutarimas), kuriame konstatuota, kad pareiškėjai City Service SE, UAB „Mano Būsto priežiūra“, UAB „City Service Engineering“, UAB „Mano aplinka“ ir UAB „Naujininkų ūkis“ pažeidė Konkurencijos įstatymo 5 straipsnio 1 dalies 1 punkto reikalavimus, dalyvaujant Vilniaus miesto savivaldybės administracijos vykdytame kapinių priežiūros paslaugų pirkime, ir už šį pažeidimą skirtos baudos.

Vilniaus apygardos administracinis teismas, spręsdamas dėl Nutarimo teisėtumo ir pagrįstumo, be kita ko, patenkino UAB „City Service Engineering“ skundą. Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad UAB „City Service Engineering“ pagalbinės darbuotojos įrodytas ir nenuginčytas dalyvavimas koreguojant, disponuojant UAB „Mano aplinka“ ir UAB „Naujininkų ūkis“ komercinių pasiūlymų duomenimis, nėra pakankamas pagrindas konstatuoti, kad UAB „City Service Engineering“, kaip juridinis asmuo, taip pat dalyvavo draudžiamame susitarime. Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog nesurinkta jokių įrodymų, kad J. M., būdama struktūrinio padalinio vadovo asistentė, kurios pareigybės nesuteikia jai įgalinimų atstovauti įmonei jokiaje srityje, turėjo įgalinimus veikti įmonės, kurios darbuotoja ji buvo, vardu. Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad J. M. įmonėje užima pareigas, kurios niekaip neduoda pagrindo jos veiksmus priskirti įmonės veiksmams. Pirmosios instancijos teismas rėmėsi LAT praktika bylose dėl baudžiamosios atsakomybės taikymo, kuriose konstatuota, kad juridinio asmens savininkas ar pagrindiniai juridinio asmens akcininkai, kurie turi sprendžiamojo balso teisę, fizinio asmens (kurio įgaliojimai nustatyti BK 20 straipsnio 2 dalyje) nusikalstamus veiksmus turi suvokti ir skatinti arba suvokti ir juos toleruoti.

Teisėjų kolegija, atsižvelgusi į aktualią LVAT bei EŽTT praktiką, pažymėjo, kad tai, jog pareiškėjui skirta sankcija Konvencijos prasme laikytina baudžiamąja ir dėl to jam turėtų būti taikomos Konvencijos 6 straipsnyje numatytos garantijos, nelemia konkurencijos teisės pažeidimo, už kurį skirta sankcija, traktavimo kaip nusikalstamos veikos, ar BK 20 straipsnio 2 dalies (ar jos aiškinimo, pateikto teismų praktikoje) taikymo sprendžiant, ar buvo padarytas konkurencijos teisės pažeidimas. Taigi BK 20 straipsnio 2 dalis bei minėta LAT praktika, kurioje pateiktas šios teisės normos aiškinimas, šiuo atveju nėra taikytina.

Teisėjų kolegijos vertinimu, darbuotojo veiksmai, kuriais yra atliekamas konkurencijos teisės pažeidimas, yra priskirtini juridiniam asmeniui, kurio darbuotojas jis yra, ir nėra būtina įrodyti, kad juridinio asmens savininkai ar vadovai žinojo apie konkurencijos teisės pažeidimą ar skatino jį atlikti. Tai patvirtina ir LVAT praktika, kurioje sprendta, kad darbuotojo veiksmai atliekant konkurencijos teisės pažeidimą yra priskiriami juridiniam asmeniui, kurio darbuotojas jis yra (pvz., LVAT 2016 m. birželio 20 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-741-552/2016; 2016 m. gegužės 2 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. A-97-858/2016).

Teisėjų kolegija atkreipė dėmesį į tai, jog ESTT yra pažymėjęs, kad darbuotojas vykdo savo užduotis įmonės, kurioje jis dirba, naudai ir jos vadovaujamas, ir, vadinasi, turi būti laikomas šios įmonės ekonominio vieneto dalimi (šiuo klausimu žr. ESTT 1999 m. rugsėjo 16 d. sprendimo byloje *Becu ir kt.*, C-22/98, EU:C:1999:419, 26 punktą). Siekiant konstatuoti Sąjungos konkurencijos teisės pažeidimą, bet koks darbuotojo antikonkurencinis elgesys priskirtinas įmonei, kurios dalis jis yra, ir ji iš principo laikoma už jį atsakinga (žr. ESTT 2016 m. liepos 21 d. sprendimo byloje *SIA „VM Remonts“*, C-542/14, 23–24 punktus). Taikant SESV 101 straipsnį turi reikšmės ne suinteresuotos įmonės dalyvių ar pagrindinių vadovų veiksmai ar žinojimas, bet asmens, kuriam buvo leista veikti įmonės vardu, veiksmai (žr. ESTT 1983 m. birželio 7 d. sprendimo sujungtose bylose *Musique Diffusion française ir kt. prieš Komisiją*, 100/80–103/80, 97 punktą). ESTT 2013 m. vasario 7 d. sprendime byloje *Protimonopolný úrad Slovenskej republiky prieš Slovenská sporiteľňa a.s.*, C-68/12, nurodė, jog dalyvavimas karteliuose, draudžiamuose SESV sutartimi, dažniausiai yra slapta veikla, kuriai netaikomos formalios taisyklės. Retai kada įmonės atstovas dalyvauja susitikime turėdamas įgaliojimą padaryti pažeidimą (26 punktas). SESV 101 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad konstatuojant, jog buvo sudarytas konkurenciją ribojantis susitarimas, nebūtina įrodyti įmonės pateiktus komercinius pasiūlymus, UAB „Naujininkų ūkis“ atstovas ir J. M. susitiko prieš pat pasiūlymų pateikimo terminą tam, kad J. M. patikrintų parengtus UAB „Naujininkų ūkis“ su UAB „Ecoservice“ pirkimo dokumentus), yra priskirtini įmonės teisėto atstovo (angl. *a representative authorised under the undertaking's constitution* (atstovo, įgalioto pagal įmonės įstatus) asmeninius veiksmus arba šio teisėto atstovo įgaliojimo forma išreikštą asmeninį pritarimą jos darbuotojo, dalyvavusio antikonkurenciniame susitikime, veiksams (28 punktas).

Taigi LVAT teisėjų kolegija sprendė, kad Nutarime nurodyti UAB „City Service Engineering“ darbuotojos veiksmai koreguojant UAB „Mano aplinka“ ir UAB „Naujininkų ūkis“ komercinių pasiūlymų duomenis, susitinkant su UAB „Naujininkų ūkis“ atstovu (tai, kad UAB „City Service Engineering“ darbuotoja J. M. paskutinė redagavo UAB „Mano aplinka“ ir UAB „Naujininkų ūkis“ UAB „City Service Engineering“, kurioje ji dirbo, todėl konstatuota, kad UAB „City Service Engineering“ dalyvavo pažeidime.

2022 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-1697-822/2021

Teismo proceso Nr. 3-61-3-02882-2019-5

Procesinio sprendimo kategorijos: 11.2; 11.6; 11.9

[Prieiga internete](#)

12. Mokesčiai, įmokos ir kiti privalomieji mokėjimai

12.13. Gyventojų pajamų mokestis

12.13.1. Gyventojų pajamų mokesčio objektas

12.13.1.1. Pajamų pripažinimas

Dėl dovanotų akcijų įsigijimo kainos nustatymo, siekiant šia kaina sumažinti už akcijų pardavimą gautas apmokestinamąsias pajamas

Apžvelgiamoje byloje nagrinėtas mokesstinis ginčas kilo dėl mokesčių administratoriaus sprendimo dalies, kuria pareiškėjui papildomai apskaičiuota ir nurodyta sumokėti GPM ir su juo susijusias sumas, be kita ko, vertinant, jog pareiškėjas netinkamai apskaičiavo jam dovanotų akcijų įsigijimo kainą, kuria sumažino šių akcijų pardavimo pajamas, t. y. mokesčių administratorius atsisakė pripažinti 2014 metų ir 2017 metų pajamų

deklaracijose nurodytą parduotų akcijų įsigijimo kainą. Konkrečiai atsakovas, be kita ko, vertino, kad 2005 metų dovanojimo sutartimi įgytų akcijų įsigijimo kaina atitinka šių akcijų (nominalią) vertę, nurodytą šioje (dovanojimo) sutartyje (410 000 Lt), o pareiškėjas laikėsi pozicijos, kad šių dovanotų akcijų įsigijimo kaina (tikroji rinkos vertė jų įsigijimo metu) apskaičiuotina pagal tokią pačią formulę, kokia buvo taikyta 2014 metais ir 2017 metais nustatant šių akcijų vertę.

Įvertinusi ginčui aktualų teisinį reguliavimą, teisėjų kolegija nurodė, kad akcijų, kurias pareiškėjui 2005 metais dovanavo jo tėvai, įsigijimo kaina Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo (toliau – GPM įstatymas) 19 straipsnio 1 dalies 1 punkto¹ taikymo tikslais laikytina tikroji rinkos kaina – „suma, už kurią gali būti apsieista turtu arba kuria, sudarius tiesioginį sandorį, gali būti įskaitytas nepriklausomų ir ketinančių pirkti arba parduoti asmenų tarpusavio įsipareigojimas“ (GPM įstatymo 2 str. 20 d.).

Minėta, kad pareiškėjas aptariamų (dovanotų) akcijų įsigijimo kainą, t. y. ir tikrąją rinkos kainą, apskaičiavo iš esmės taikydamas tokias pačias taisykles (formulę), kokios buvo nustatytos su pirkėju sudarytoje sutartyje apskaičiuojant 2014 metais ir 2017 metais perkamų šių akcijų kainą. Atsakovas ir mokestinį ginčą nagrinėjusios institucijos iš esmės vertindami, kad pareiškėjas nepateikė nepriklausomo turto vertintojo atlikto šių akcijų vertinimo (akcentavo, jog pareiškėjas nėra turto vertintojas), atsisakė pripažinti tokiu būdu apskaičiuotą aptariamų akcijų tikrąją rinkos kainą, buvusią jų (akcijų) dovanojimo momentu.

Šiuo aspektu LVAT pastebėjo, kad įstatymų leidėjas, apsiribodamas tik sąvokos apibrėžimu, nenustatė (nedetalizavo), kokių būdu (tvarka) sandorio tikroji rinkos kaina turėtų būti nustatoma (nustatyta), t. y. įstatyme nėra jokios nuostatos, kuri numatytų ar iš kurios būtų galima spręsti, kad tikroji rinkos kaina turi ar gali būti nustatoma tik nepriklausomo turto vertintojo. Nesant atitinkamų įstatymo nuostatų ir vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 3 straipsnio 5 dalimi, nustatančia, kad visi Lietuvos Respublikos mokesčių teisės aktų prieštaravimai ar neaiškumai aiškinami mokesčių mokėtojo naudai, LVAT teisėjų kolegija konstatavo, jog gyventojas, vykdydamas GPM įstatymo 15 straipsnio 1 dalyje² nurodytą pareigą pajamoms priskirti sumą, atitinkančią sandorio tikrąją rinkos kainą, šią kainą gali nustatyti ne tik naudodamasis nepriklausomo turto vertintojo paslaugomis, bet ir kitu būdu (metodu), leidžiančiu objektyviai nustatyti sumą, kuria, sudarius tiesioginį tokį patį sandorį, gali būti įskaitytas nepriklausomų ir ketinančių pirkti arba parduoti asmenų tarpusavio įsipareigojimas.

Byloje nebuvo jokių duomenų, kurie paneigtų, kad pareiškėjas ir ginčo akcijas įsigijusi įmonė (pirkėjas) laikytini nepriklausomais asmenimis GPM įstatymo 2 straipsnio 20 dalies prasme. Mokesčių administratorius neteikė ir jokių objektyviais duomenimis (įrodymais) pagrįstų argumentų, kad pareiškėjo su minėtu pirkėju sulagta akcijų kaina yra fiktyvi ir (ar) neatspindi realių šių asmenų ketinimų, t. y. kad šio sandorio šalys veikė nesąžiningai, nesiekė abipusės ekonominės naudos. Kitaip tariant, atsakovas nenurodė aplinkybių, kurios leistų paneigti, kad pareiškėjo iš šio sandorio (ūkinės operacijos) gautos sumos atitinka tikrąją rinkos kainą GPM įstatymo 15 straipsnio 1 dalies taikymo tikslais. Pasak teisėjų kolegijos, nebuvo galima savaime paneigti, t. y. pripažinti akivaizdžiai nepagrįstais, pareiškėjo argumentų, kad taikant sutartyje su minėtu pirkėju nurodytas akcijos kainos nustatymo taisykles (formulę), kurios iš esmės buvo grindžiamos objektyviais (finansiniais) akcijų emitento veikos duomenimis, apskaičiuota suma atitinka sumą, už kurią gali būti apsieista turtu arba kuria, sudarius tiesioginį sandorį, gali būti įskaitytas nepriklausomų ir ketinančių pirkti arba parduoti asmenų tarpusavio įsipareigojimas, t. y. kad tokiu būdu apskaičiuota akcijų vertė atitinka tikrąją rinkos kainą.

Teisėjų kolegija taip pat pabrėžė, kad nagrinėtu atveju mokesčių administratoriui teko pareiga ne tik paneigti mokesčio mokėtojo apskaičiuotą tikrąją rinkos kainą (įsigijimo kainą), bet ir, paneigus mokesčių mokėtojo vertinimą (skaičiavimą), tokią kainą nustatyti.

LVAT taip pat pabrėžė, kad atsakovo bei mokestinį ginčą nagrinėjusių institucijų akcentuojama aplinkybė, jog pareiškėjas galimai neįvykdė pareigos dovanotų akcijų tikrąją rinkos kainą atitinkančią neapmokestinamųjų pajamų sumą deklaruoti 2005 metų pajamų deklaracijoje, buvo nereikšminga nagrinėtu atveju sprendžiant dėl dovanotų akcijų įsigijimo kainos. Byloje nebuvo jokio ginčo dėl to, kad pareiškėjas aptiriamas akcijas įgijo

¹ „Pardavus ar kitaip perleidus nuosavybėn ne individualios veiklos turtą, išskyrus atliekas, ir (ar) individualios veiklos turtui priskirtą (visą ar jo dalį) nekilnojamąjį pagal prigimtį daiktą, taip pat realizavus išvestines finansines priemones, iš gautų pajamų šiame straipsnyje nustatyta tvarka gali būti atimta <...> turto įsigijimo kaina <...>.“

² „Gyventojai, šio Įstatymo nustatyta tvarka apskaičiuodami apmokestinamąsias pajamas, pajamomis iš bet kokio sandorio arba bet kokios ūkinės operacijos turi pripažinti sumą, atitinkančią tokio sandorio arba tokios ūkinės operacijos tikrąją rinkos kainą, o leidžiamais atskaitymais arba ribojamų dydžių leidžiamais atskaitymais turi pripažinti bet kokio sandorio arba bet kokios ūkinės operacijos sąnaudų sumą, atitinkančią tokio sandorio arba tokios ūkinės operacijos tikrąją rinkos kainą.“

2005 metais ir kad šias akcijas įgijo dovanojimo sutarties pagrindu. Jokia GPM įstatymo ir aktualių norminių aktų nuostata neriboja įsigijimo kainos tik deklaruojamų pajamų dydžiu. Be to, mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai.

LVAT grąžino klausimą dėl šios patikrinimo akto dalies tvirtinimo centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

2022 m. vasario 23 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-925-968/2022

Teismo proceso Nr. 3-61-3-03178-2020-6

Procesinio sprendimo kategorija 12.13.1.2

[Prieiga internete](#)

12.15. Pridėtinės vertės mokestis

12.15.3. Pridėtinės vertės mokesčio tarifai

12.15.3.2. 0 procentų pridėtinės vertės mokesčio tarifo taikymas

Dėl pareigos pateikti važtaraščius, siekiant įrodyti, kad prekės buvo išgabentos į kitą valstybę narę tiekimo Bendrijos viduje atveju, kai individualią veiklą vykdančias asmuo šias prekes išgabeno pats, naudodamasis jam priklausančia transporto priemone

Apžvelgiamoje byloje nagrinėtas mokestinis ginčas kilo dėl mokesčių administratoriaus sprendimo, kuriuo pareiškėjui papildomai apskaičiuotas PVM, nustatytas, kad pareiškėjas 2017–2018 metais įformino tiekimus Latvijos Respublikos PVM mokėtojams, paneigus teisę į tiekimo Bendrijos viduje neapmokestinimą.

Mokesčių administratorius, kvestionuodamas prekių išgabavimo faktą, be kita ko, nurodė, kad pareiškėjas nepateikė nei gabavimo važtaraščių, nei PVM sąskaitose faktūrose nenurodė, kokia transporto priemone prekės (gėlės) išgabentos, krovinio pakrovimo vietos ir laiko, krovinio iškrovimo vietos, nei kitų dokumentų, kurie vienareikšmiškai patvirtintų, jog prekės buvo išgabentos iš Lietuvos teritorijos.

Tačiau LVAT, nustatęs, kad pareiškėjas prekes gabendavo į Rygą (Latviją) savo transportu – jam priklausančiu automobiliu, sprendė, kad mokesčių administratoriaus išvada dėl krovinio važtaraščių (tarptautinio krovinio transportavimo patvirtinimo dokumentų) nepateikimo neatitiko nei pareiškėjo nurodytų aplinkybių, nei kitų byloje esančių įrodymų. Pasak teisėjų kolegijos, nagrinėtu atveju (kai individualią veiklą vykdančias asmuo mokėtojas prekes į kitą valstybę narę gabeno savo transporto priemone) mokesčių administratoriaus išvada dėl krovinio važtaraščių nepateikimo ir prekių išgabavimo neįrodymo, negali būti laikoma pagrįsta, nes minėti įrodymai nelaikyti konkrečių tiekimo sandorių įprastoje praktikoje apmokestinamojo asmens (paprastai) gaunamais ir turimais įrodymais, kurie patvirtina prekių išgabavimo, kaip aplinkybę patvirtinančią, jog yra tenkinamos tiekimo Bendrijos viduje neapmokestinimo sąlygos.

2022 m. vasario 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-544-602/2022

Teismo proceso Nr. 3-61-3-04118-2020-1

Procesinio sprendimo kategorijos: 12.15.3.2; 12.15.6

[Prieiga internete](#)

17. Statyba

17.6. Statybos valstybinė priežiūra

Dėl galimo viešojo intereso pažeidimo, sprendžiant, ar yra pagrindas tikrinti statybos teisėtumą, kai statybos darbai atlikti daugiau nei prieš 10 metų

Nagrinėtoje byloje ginčas kilo dėl Valstybinės teritorijų planavimo ir statybos inspekcijos prie Aplinkos ministerijos (toliau – Inspekcija) sprendimo nenagrinėti pareiškėjų skundo dėl savavališkos statybos kaimyniniame žemės sklype (toliau – Sprendimas), priimto, be kita ko, motyvuojant tuo, kad Inspekcija netiria skundų dėl statybos darbų, vykdytų anksčiau nei prieš 10 metų, teisėtumo ir pagrįstumo. Pareiškėjos šiuo aspektu laikėsi pozicijos, kad Inspekcija turėjo atlikti patikrinimą dėl statybos darbų, vykdytų daugiau nei prieš 10 metų, kadangi ginčo sklypas patenka į nekilnojamojų kultūros vertybių teritoriją, todėl vykdančios statybos bei tvarkybos darbus šioje teritorijoje vyrauja viešasis interesas, be to, pažeidžiant teisės aktų reikalavimus, statybos

darbų projektai nebuvo suderinti su Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos teritoriniu padaliniu.

Byloje nustatyta, kad gyvenamojo namo rekonstravimo darbai ginčo sklype buvo vykdomi 2001–2002 metais, po kilusio gaisro. Rekonstravimo darbai buvo atliekami turint Inspekcijos 2001 m. rugpjūčio 27 d. išduotą statybą leidžiantį dokumentą. Terasa-balkonas buvo įrengti 2006 metais, turint 2006 m. rugsėjo 7 d. išduotą Kauno miesto savivaldybės administracijos Miesto plėtros departamento Urbanistikos skyriaus atsakingo asmens suderinimą.

Įvertinusi byloje nustatytas faktines aplinkybes, LVAT teisėjų kolegija priėjo prie išvados, kad Inspekcija neturėjo pagrindo pareiškėjų skundą nagrinėti dėl įtarimų, kad yra pažeistas viešasis interesas. Teisėjų kolegija nurodė, kad, pareiškėjų vertinimu, viešasis interesas egzistuoja vien dėl to, jog ginčas yra kilęs dėl statybų, patenkančių į nekilnojamojų kultūros vertybių teritoriją, kurios, pažeidžiant teisės aktų reikalavimus, vykdytos projektų nederinus su Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos teritoriniu padaliniu. Tačiau, laikantis tokios pareiškėjų pozicijos, galima rasti argumentų, kad kiekvienas teisės pažeidimas yra viešojo intereso aprėptyje, o toks platus viešojo intereso apsaugos vertinimas šios bylos kontekste nedera su iš Lietuvos Respublikos Konstitucijos ir įstatymų kylančiais teisinio tikrumo bei apibrėžtumo principais, kurie *inter alia* (be kita ko) suponuoja ir asmens įgytų teisių apsaugos garantijų sistemą. Teisės, įgytos aktyviai dalyvaujant ir kontroliuojant jų įgyvendinimą savivaldos ir centriniam viešojo administravimo subjektams, galėtų būti paneigiamos tik ypatingais, visai visuomenei ar jos daliai reikšmingų teisių ir teisėtų interesų apsaugos pagrindais, kai nesiėmus tokių priemonių nukentėtų konstitucinės vertybės, o visuomenė patirtų esminių ilgalaikių ir / ar nepataisomų praradimų, varžymų ar žalą.

Šiuo atveju byloje buvo nustatyta, kad ginčo statybos vyko turint statybą leidžiančius dokumentus, rekonstrukcija atlikta laikantis jais nustatytų reikalavimų, o trečiųjų suinteresuotų asmenų (fizinių asmenų) turtinės teisės atliktų statybų pagrindu įgytos daugiau kaip prieš 10 metų. Byloje nenustatyta akivaizdžių požymių, kad rekonstrukcija būtų padaryti pažeidimai, dėl kurių nukentėtų konstitucinės vertybės, o visuomenė patirtų esminių ilgalaikių ir / ar nepataisomų praradimų, varžymų ar žalą. Todėl LVAT teisėjų kolegija sprendė, kad nėra teisinio pagrindo pripažinti, jog atsakovas pareiškėjų skundą privalėjo nagrinėti esant pagrįstiems įtarimams, kad yra pažeistas viešasis interesas.

Atsižvelgusi į tai, teisėjų kolegija konstatavo, kad Inspekcija pagrįstai atsisakė nagrinėti pareiškėjų skundą dalyje dėl namo rekonstravimo, padaręs išvadą, jog statybos darbai atlikti anksčiau kaip prieš 10 metų (Teritorijų planavimo ir statybos valstybinės priežiūros įstatymo 25 str. 8 d.). Todėl pirmosios instancijos teismo sprendimo dalis, kuria buvo panaikinta atsakovo Sprendimo dalis atsisakyti nagrinėti pareiškėjų skundo dalį dėl namo rekonstravimo ir dėl įrengto balkono-terasos statybų teisėtumo, vadovaujantis Teritorijų planavimo ir statybos valstybinės priežiūros įstatymo 25 straipsnio 8 punktu, panaikinta ir ši pareiškėjų skundo dalis atmesta.

2022 m. vasario 17 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-152-415/2022

Teisminio proceso Nr. 3-62-3-01932-2020-3

Procesinio sprendimo kategorijos: 17.6; 17.7; 41

[Prieiga internete](#)

21. Valstybės tarnautojo statuso įgijimas, pasikeitimas, praradimas ir atsakomybė

21.2. Tarnybinės nuobaudos

Dėl tarnybinės nuobaudos skyrimo, nustačius, kad policijos pareigūnas be teisėto pagrindo prisijungė prie policijos valdomų informacinių sistemų ir jose bei administracinio nusižengimo byloje esančią informaciją teikė tretiesiems asmenims

Pareiškėja kreipėsi į teismą, prašydama panaikinti Kauno apskrities vyriausiojo policijos komisariato viršininko įsakymą dėl tarnybinės nuobaudos – griežto papeikimo – skyrimo pareiškėjai už tai, kad būdama policijos pareigūnė, ji be teisėto pagrindo prisijungė prie policijos valdomų informacinių sistemų ir jose esančią informaciją teikė tretiesiems asmenims, taip pat už tai, kad pareiškėja tretiesiems asmenims teikė administracinio nusižengimo tyrimo metu gautą informaciją apie kitus asmenis (telefono numerį).

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjos skundą tenkino iš dalies – paskirtą tarnybinę nuobaudą pakeitė į švelnesnę tarnybinę nuobaudą (papeikimą). Pareiškėja nesutiko su pirmosios instancijos teismo išvadomis, laikėsi pozicijos, kad ginčo informacija disponavo teisėtai, ją teikdama vykdė policijos funkcijas.

LVAT konstatavo, kad oficialiai raštu nepateiktas ir nustatyta tvarka neužregistruotas prašymas negali būti laikomas teisėtu pagrindu naudotis Policijos informacinės sistemos registrais, tvarkyti jų duomenis, perduodant juos tretiesiems asmenims. Byloje nepateikta duomenų, kad pareiškėja prie registruojamųjų jungėsi atlikdama tarnybines pareigas, o aplinkybė, kad pareiškėja yra policijos pareigūnė, nesuteikė jai teisės tikrinti duomenis registruose neribota apimtimi, neturint tam pagrindo. LVAT konstatavo, kad pareiškėja prie Policijos informacinės sistemos registruojamųjų prisijungė neteisėtai, ne tarnybos tikslais, nesant tarnybinio poreikio bei pagrindo ir nurodydama tikrovės neatitinkančius duomenis apie šių prisijungimų tikslą, todėl pažeidė Lietuvos policijos generalinio komisaro 2008 m. gruodžio 16 d. įsakymu Nr. 5-V-775 patvirtintose Policijos informacinių sistemų ir registruojamųjų administravimo taisyklėse įtvirtintus prisijungimo prie Policijos informacinės sistemos registruojamųjų reikalavimus, o kartu sudarė galimybę pakenkti duomenų subjektų teisėtiems interesams, t. y. pažeidė Policijos įstatymo 7 straipsnio 2 dalį. Duomenų teikimo fakto savaime nepaneigė tokių duomenų naujumo ir / ar aktualumo juos gaunančiam asmeniui aspektai.

Teisėjų kolegija ginčo laikotarpiu galiojusios Policijos įstatymo redakcijos 9 straipsnio 4 dalies nuostatą vertino kaip imperatyvų draudimą teikti asmenims informaciją apie kitus asmenis, išskyrus įstatymuose konkrečiai numatytas išimtis. LVAT nenustatė jokių įstatyme numatytų išimčių, kuriomis remdamasi pareiškėja trečiajam asmeniui galėjo suteikti administracinio nusižengimo tyrimo metu gautą informaciją (apie nusikalstamą veiką pranešusio asmens telefono numerį). LVAT atkreipė dėmesį, kad pagal ANK 570 straipsnio 4 dalį, administracinio nusižengimo byla tampa vieša tik ją išnagrinėjus viešame teismo posėdyje ir įsiteisėjus teismo sprendimui, o ne tyrimo metu, taip pat kad net ir su vieša bylos medžiaga gali susipažinti tik suinteresuoti asmenys ir tik jeigu jie pagrindžia susipažinimo interesą. Teisėjų kolegija pažymėjo, kad pareiškėjos pasirinkta administracinio nusižengimo tyrimo taktika bei metodai (siekis išsiaiškinti apie nusikalstamą veiką pranešusio asmens tapatybę) neatleido jos nuo pareigos neatskleisti tarnybinės veiklos metu gautų duomenų, susijusių su kitais asmenimis, bei nesudaryti sąlygų pažeisti tokių asmenų teisėtus interesus.

LVAT atmetė pareiškėjos apeliacinį skundą.

2022 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-263-629/2022

Teismo proceso Nr. 3-62-3-03236-2020-2

Procesinio sprendimo kategorija 21.2

[Prieiga internete](#)

21.3 Valstybės tarnautojų atleidimas iš pareigų

21.3.5. Politinio (asmeninio) pasitikėjimo tarnautojo atleidimas

Dėl nuotolinio savivaldybės tarybos posėdžio organizavimo, kai tokiame posėdyje sprendžiamas nepasitikėjimo savivaldybės administracijos direktoriumi ir jo atleidimo klausimas

Nagrinėtos bylos dalyku buvo Šilalės rajono savivaldybės tarybos (toliau – Taryba) sprendimo, kuriuo pareiškėjas atleistas iš Šilalės rajono savivaldybės administracijos (toliau – Administracija) direktoriaus pareigų, pagrįstumas ir teisėtumas. Pareiškėjo atleidimo iš Administracijos direktoriaus pareigų klausimas buvo svarstomas neeiliniame Tarybos posėdyje, kuris vyko nuotoliniu būdu, elektroninių ryšių priemonėmis.

Pirmosios instancijos teismas tenkino pareiškėjo skundą – panaikino Tarybos sprendimą dėl pareiškėjo atleidimo iš Administracijos direktoriaus pareigų, grąžino pareiškėją į iki atleidimo eitas pareigas, priteisė vidutinį darbo užmokestį už priverstinės pravaikštos laiką.

Taryba ir Administracija apeliaciniame skunde teigė, kad pirmosios instancijos teismas neteisingai aiškino materialiosios teisės normas, reglamentuojančias savivaldybės tarybos posėdžio darbotvarkės sudarymo, svarstymo, patvirtinimo ir savivaldybės tarybos posėdžio organizavimo tvarką.

LVAT atkreipė dėmesį, kad Vietos savivaldos įstatymo 13 straipsnio 11¹ dalyje, reglamentuojančioje savivaldybės tarybos posėdžių organizavimo tvarką nepaprastosios padėties, ekstremaliosios situacijos ar karantino metu, nustatyta, jog nuotoliniu būdu vykstančiame savivaldybės tarybos posėdyje sprendimai, dėl kurių šis įstatymas nustato slaptą balsavimą, nepriimami. Atsižvelgęs į šį teisinį reguliavimą, LVAT konstatavo, kad esant nepaprastajai padėčiai, ekstremaliajai situacijai ar karantinui, įstatymų leidėjas leidžia savivaldybės tarybos posėdžius organizuoti nuotoliniu būdu, tačiau tokiuose posėdžiuose negali būti priimami sprendimai, kuriems įstatymas numato slaptą balsavimą, įskaitant atvejus, kai sprendžiamas nepasitikėjimo savivaldybės administracijos direktoriumi, klausimas (Vietos savivaldos įstatymo 13 str. 9 d.). Minėti klausimai turi būti

sprendžiami tik įprastine tvarka, savivaldybės tarybos posėdyje fiziškai dalyvaujant tarybos nariams. LVAT pažymėjo, jog Vietos savivaldos įstatyme išdėstyta sąvoka „sprendimų priėmimas“ apima ne tik balsavimo procedūrą, bet ir klausimo dėl savivaldybės pareigūno skyrimo, įgaliojimų netekimo prieš terminą, nepasitikėjimo išreiškimo pristatymą, svarstymą, diskusijas, tarybos sprendimo teksto korekcijas ir kitas sudėtingas sprendimo dėl tokio pareigūno atleidimo iš pareigų praradus pasitikėjimą priėmimo procedūros dalis. Įstatymų leidėjas nesuteikė diskrecijos savivaldybių taryboms tokiems klausimams spręsti taikyti mišrią procedūrą, kai nuotoliniu būdu apsvačius pateiktą klausimą tik slaptas balsavimas būtų vykdomas kontaktiniu būdu, savivaldybės tarybos nariams fiziškai atvykstant balsuoti. LVAT pritarė pirmosios instancijos teismo išvadai, kad klausimo svarstymas nuotoliniu būdu ir po to sekusi kontaktinė slapto balsavimo procedūra pažeidė savivaldybės tarybos narių laisvo apsisprendimo teisę, nes dalis savivaldybės tarybos narių nedalyvavo posėdyje, manydami, kad administracijos direktoriaus atleidimo klausimas negali būti svarstomas tokiu būdu, todėl neteko galimybės išsakyti savo poziciją ir argumentus.

LVAT pritarė pirmosios instancijos teismo išvadai, kad pareiškėjas iš Administracijos direktoriaus pareigų buvo atleistas neteisėtai, tačiau darė išvadą, kad nagrinėtu atveju buvo pagrindas taikyti DK 218 straipsnio 4 dalį ir negražinti pareiškėjo į Administracijos direktoriaus pareigas, todėl pakeitė šią pirmosios instancijos teismo sprendimo dalį.

2022 m. vasario 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-96-552/2022

Teisminio proceso Nr. 3-63-3-01047-2021-2

Procesinio sprendimo kategorija 21.3.5

[Prieiga internete](#)

21.3.7. Pareigybės panaikinimas

Dėl valstybės tarnautojo atleidimo, jam sukakus 65 metus, kai valstybės tarnautojas augina vaiką (vaikus) iki trejų metų

Nagrinėtos bylos dalyku buvo Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos (toliau – VSDFV) direktoriaus įsakymo, kuriuo pareiškėjas atleistas iš skyriaus direktoriaus (įstaigos vadovo) pareigų pagal Valstybės tarnybos įstatymo (toliau – VTĮ) 51 straipsnio 1 dalies 6 punktą (valstybės tarnautojo atleidimas, kai jam sukanka 65 metai), pagrindumas ir teisėtumas.

Byloje susidarė tokia faktinė situacija: 1) atsakovui dėl reorganizacijos panaikinus pareiškėjo pareigybę, pradėta jo atleidimo iš pareigų procedūra pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 9 punktą (valstybės tarnautojo atleidimas, kai jo pareigybė panaikinama); 2) pareiškėjas ginčui aktualiu laikotarpiu augina vaikus iki trejų metų, todėl atsakovas, siekdamas užtikrinti VTĮ 51 straipsnio 6 dalyje įtvirtintą draudimą dėl pareigybės panaikinimo atleisti iš pareigų valstybės tarnautoją, auginantį vaiką (vaikus) iki trejų metų, pareiškėjo neatleido nei suėjus jo įspėjimo terminui, nei tada, kai vienam iš jo vaikų sukako treji metai, nei vėliau; 3) nepasibaigus VTĮ 51 straipsnio 6 dalyje įtvirtintai garantijai (vienam iš pareiškėjo vaikų nesukakus trejiems metams), pareiškėjui sukako 65 metai; 4) atsakovas nutraukė pradėtą pareiškėjo atleidimo iš pareigų pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 9 punktą procedūrą ir ginčytu įsakymu atleido jį pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 6 punktą.

LVAT reikšminga aplinkybe laikė tai, kad pareiškėjo atleidimo iš pareigų pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 9 punktą procedūra nebuvo užbaigta – atsakovas, siekdamas užtikrinti pareiškėjui priklausančios VTĮ 51 straipsnio 6 dalyje įtvirtintos garantijos įgyvendinimą, pasirinko ne atleisti pareiškėją iš pareigų pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 9 punktą paskutinę dieną iki pareiškėjo pareigybės panaikinimo, o formaliai išlaikyti jo darbo vietą etatų sąrašė, mokėti pareiškėjui ankstesnį darbo užmokestį (leidžiant neatvykti į darbą) iki paminėtos garantijos pasibaigimo ir tik po to spręsti jo atleidimo iš pareigų, kurių nebėra, klausimą.

Vertindamas ginčui aktualios redakcijos VTĮ 51 straipsnio 1 dalyje įtvirtintus savarankiškus valstybės tarnautojo atleidimo iš pareigų teisinius pagrindus, taip pat VTĮ 51 straipsnio 8 dalies nuostatas, LVAT konstatavo, kad VTĮ įtvirtintas teisinis reguliavimas negali būti aiškinamas ir taikomas, kaip draudžiantis valstybės tarnautoją, kuriam sukako 65 metai, atleisti iš pareigų pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 6 punktą, kai tokio valstybės tarnautojo (įstaigos vadovo) pareigybė tiek *de jure* (teisiškai; pagal teisę), tiek *de facto* (faktiškai; iš tikrųjų) yra panaikinta, nors formaliai, *inter alia* (be kita ko) dėl to, kad jam yra taikoma VTĮ 51 straipsnio 6 dalyje įtvirtinta garantija, dėl kurios jis negali būti atleistas iš pareigų pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 9 punktą, tokio valstybės tarnautojo (įstaigos vadovo) kadencija tebesitęsia, jam yra mokamas darbo užmokestis, o tarnybos

santykiai su juo nėra pasibaigę. Teisėjų kolegija pabrėžė, jog susiklosčius tokiai teisei ir faktinei situacijai, kokia susiklostė nagrinėtoje byloje, VTĮ 51 straipsnio 8 dalyje įtvirtinta VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 6 punkto taikymo išimtis neturėjo būti taikoma.

Teisėjų kolegija akcentavo, jog valstybės tarnautoją atleidžiant iš pareigų pagal VTĮ 51 straipsnio 1 dalies 6 punktą to paties straipsnio 6 dalyje įtvirtintas draudimas atleisti iš pareigų valstybės tarnautoją nėra taikomas. Paminėta teisės norma neįtvirtina absoliutaus draudimo atleisti valstybės tarnautojus, auginančius vaiką (vaikus) ar įvaikį (įvaikius) iki trejų metų, joje aiškiai suformuluota paminėtiems valstybės tarnautojams taikomos garantijos apimtis, t. y. draudžiama atleisti paminėtus valstybės tarnautojus iš pareigų tik VTĮ 51 straipsnio 6 dalyje eksplicitiškai išvardytais pagrindais.

LVAT atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą.

2022 m. vasario 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-900-968/2022

Teisminio proceso Nr. 3-61-3-03103-2021-5

Procesinio sprendimo kategorijos: 20.2.3.1; 20.2.3.2; 21.3.5

[Prieiga internete](#)

27. Visuomenės informavimas

27.1. Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnybos sprendimai

Dėl informacijos apie bendrovės, dalyvavusios viešuosiuose pirkimuose, akcininką paskelbimo žiniasklaidos priemonėje ir tam taikomų BDAR taisyklių

Atnaujinus procesą byloje, kurioje nagrinėtas Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnybos sprendimas, išplėstinė teisėjų kolegija sprendė, ar pareiškėjas, publikacijoje paskelbęs informaciją apie bendrovės akcininko giminytės ryšius su viešuosius pirkimus organizavusios savivaldybės valdomos bendrovės darbuotoja, pažeidė BDAR 5 ir 6 straipsnių nuostatas.

Išplėstinė teisėjų kolegija, sekdamą ESTT praktika, vertino BDAR 6 straipsnio 1 dalies f punkto taikymo sąlygų visetą – t. y. pasisakė dėl duomenų valdytojo interesų tvarkyti asmens duomenis teisėtumo, tokio tvarkymo, siekiant įgyvendinti nustatytą teisėtą interesą, būtinumo, ir įvertino asmens, kurio duomenys turi būti apsaugoti, interesų ir laisvių bei pagrindinių teisių ir pareiškėjo interesų pusiausvyrą.

Atsižvelgusi ne tik į jau formuojamą LVAT, bet ir ESTT bei EŽTT praktiką, išplėstinė teisėjų kolegija kruopščiai įvertino teisėtą pareiškėjo interesą (t. y. saviraiškos laisvę ir informacijos laisvę), paskelbtos apimties informacijos būtinumą prisidedant prie viešojo intereso, susijusio su tinkamu viešųjų finansų panaudojimu, diskusijos, ir, galiausiai, atsižvelgė į interesų pusiausvyrą, kurią reikia surasti tokio pobūdžio situacijose. Vertindama šį aspektą išplėstinė teisėjų kolegija atsižvelgė tiek į ESTT, tiek į EŽTT naudojamus kriterijus (pvz., indėlį į bendrojo (viešojo) intereso diskusiją, aptariamo asmens žinomumą, reportažo temą, ankstesnį duomenų subjekto elgesį ir t. t.).

Kadangi viešųjų lėšų ir nuosavybės administravimas patenka į bendrą interesą, visuomenė ne tik yra suinteresuota, kad viešųjų išteklių panaudojimas ir skirstymas būtų organizuojamas tinkamai, bet ir būti informuota, kai viešųjų pirkimų procedūrų skaidrumas gali būti paveiktas kitų faktorių.

Visuomenei turint pagrindą domėtis juridinio asmens veikla, negalima atsietai nuo jos vertinti ir vienintelio privačios bendrovės akcininko, kurio interesus tas juridinis asmuo per savo veiklą įgyvendina. Vien tai, jog akcininkas pats tiesiogiai nedalyvauja viešuosiuose pirkimuose, nepaneigia jo, kaip bendrovės akcininko, ekonominio intereso juridiniam asmeniui siekiant ūkinės naudos viešųjų pirkimų teisiniuose santykiuose.

Viešųjų lėšų gavimas ir naudojimas patenka į bendrą visuomenės interesą, o esant duomenų ar įtarimų, jog galimai buvo pažeista viešųjų pirkimų organizavimo ar vykdymo tvarka, visuomenės susidomėjimas tokia veikla yra pateisinamas. Išplėstinė teisėjų kolegija, įvertinusi tiek nacionalinių, tiek tarptautinių teismų praktiką, nusprendė, jog šiuo konkrečiu atveju tai, kad trečiasis suinteresuotas asmuo pats nedalyvavo viešuosiuose pirkimuose, turint omenyje, kad juose dalyvavęs juridinis asmuo yra išimtinai teisinė forma savininkų (akcininkų) interesams versle įgyvendinti, nepaneigia paties fizinio asmens veiklos sąsajų su viešaisiais ištekliais, todėl ji laikytina turinčia reikšmės viešiesiems reikalams, o pats trečiasis suinteresuotas asmuo šiame kontekste – viešuoju.

Išplėstinė teisėjų kolegija panaikino pirmosios instancijos teismo sprendimą, kuriuo pareiškėjas buvo pripažintas pažeidusiu BDAR reikalavimus.

Išplėstinės teisėjų kolegijos 2022 m. vasario 3 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-51-822/2022
Teismo proceso Nr. 3-61-3-02766-2020-8
Procesinio sprendimo kategorija 27.1
[Prieiga internete](#)

29. Nacionalinių, Europos Sąjungos ir užsienio institucijų finansinė parama

29.1. Paraiškų administravimas

29.1.2. Išmokų sumažinimas arba neskyrimas, kai nesilaikoma teisės aktų reikalavimų

Dėl tinkamo auginamųjų kultūrų kodo nurodymo ir momento, nuo kurio žemės plotai pripažįstami tinkamais paramai gauti

Ginčas byloje kilo dėl Nacionalinės mokėjimo agentūros prie Žemės ūkio ministerijos (toliau – Agentūra) sprendimo, kuriuo pareiškėjai nustatyta skola dėl 2015, 2016 ir 2017 metais paraiškose neteisingai nurodytų žemės ūkio augalų kultūrų kodų ir netinkamų paramai gauti plotų deklaravimo, pagrįstumo ir teisėtumo.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjos skundą tenkino iš dalies – panaikino skundžiamo Agentūros sprendimo dalį, susijusią su pareiškėjai skirtos paramos susigrąžinimu už 2015 metų paraiškoje deklaruotus plotus, kitą pareiškėjos skundo dalį atmetė.

LVAT teisėjų kolegija, vertindama pareiškėjos apeliacinio skundo argumentus dėl augalų klasifikavimo ir kartografinės informacijos, pažymėjo, jog paramai tinkami augalai arba žemės ūkio plotai klasifikuojami ir pažymimi specialiais kodais pagal jų pagrindines savybes bei paskirtį. Aplinkybė, kad kai kurie augalai gali būti naudojami ir kitai paskirčiai, kuri yra tik pagalbinė ar papildoma, nekeičia jų pagrindinių savybių ir deklaravimo tvarkos. Dėl šios priežasties LVAT atmetė pareiškėjos teiginius, kad dalis jos deklaruotų plotų, kuriuose buvo auginami įvairūs krūmai bei medžiai, turėjo būti priskirti aromatiniais, prieskoniniams ar vaistiniams augalams, už kuriuos ir turėjo būti išmokėta parama. Teisėjų kolegija pabrėžė, kad, norėdama auginti dekoratyvinius krūmus ir medžius, pareiškėja galėjo pretenduoti į paramą pagal kitas Europos Sąjungos programas, bet ne į paramą už žemės ūkio naudmenas. Situacijos vertinimo nekeičia ir pareiškėjos nuorodos į Lietuvos Respublikos statistikos departamento Ekonominės veiklos rūšių klasifikatorių ar mokslininkų išvadas, nes Europos Sąjungoje leidžiama įvairiausių rūšių augalų auginimo ekonominė veikla, tačiau pagal aktualią Europos Sąjungos paramos programą parama skiriama tik už konkrečiai nurodytas žemės ūkio veiklos sritis.

Remdamasi byloje surinktais įrodymais, teisėjų kolegija nustatė, kad iki 2020 metų dalis pareiškėjos naudotų ir deklaruotų plotų buvo priskirti paramai netinkamiems plotams, o 2020 metais atlikus pakartotinę patikrą vietoje, kai kurie iš šių žemės plotų buvo pripažinti tinkamais auginti augalus, už kuriuos galima gauti paramą. LVAT atkreipė dėmesį, kad patikros rezultatai įgyja teisinę galią tik ateityje teikiamoms paraiškoms. Pareiškėjos 2016–2017 metais valdytų kontrolinių žemės sklypų duomenys nebuvo pasikeitę ar patikslinti, todėl atsakovas pagrįstai ir teisėtai pripažino, jog pareiškėja deklaravo didesnius nei leistina plotus paramai gauti.

LVAT atmetė pareiškėjos apeliacinį skundą.

2022 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-180-552/2022
Teismo proceso Nr. 3-61-3-03502-2020-7
Procesinio sprendimo kategorijos: 29.1.2; 29.1.4; 29.2
[Prieiga internete](#)

29.7. Nacionalinė parama

Dėl neįgaliųjų socialinės įmonės statuso panaikinimo ir valstybės pagalbos mokėjimo nutraukimo pasikeitus teisiniam reguliavimui

Ginčas byloje kilo dėl Užimtumo tarnybos prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos (toliau – Užimtumo tarnyba) direktoriaus įsakymo, kuriuo panaikintas pareiškėjo (viešosios įmonės) neįgaliųjų socialinės įmonės statusas ir nutrauktas valstybės pagalbos mokėjimas dėl to, kad pareiškėjas nebeatitiko Socialinių įmonių įstatyme nustatytos sąlygos dėl pajamų, gautų iš neremtinės veiklos, dalies per kalendorinius metus.

Byloje nustatyta, kad neįgaliųjų socialinės įmonės statusas pareiškėjui suteiktas 2007 metais. Tačiau 2019 m. rugsėjo 19 d. buvo priimtas Socialinių įmonių įstatymo Nr. IX-2251 pakeitimo įstatymas Nr. XIII-2427 (toliau – Pakeitimo įstatymas), kurio 1 straipsnio 1 dalimi pakeistas Socialinių įmonių įstatymas Nr. IX-2251 išdėstytas nauja redakcija (įsigaliojo 2020 m. sausio 1 d. (Pakeitimo įstatymo 2 str. 1 d.), o 2 dalimi – pakeistas Socialinių įmonių įstatymas Nr. IX-2251 (įsigaliojo 2020 m. liepos 1 d. (Pakeitimo įstatymo 2 str. 2 d.))

Pakeitimo įstatymo 2 straipsnio 8 dalyje nustatyta, kad juridiniam asmeniui, kuriam iki 2020 m. birželio 30 d. buvo suteiktas socialinės įmonės ar neįgaliųjų socialinės įmonės statusas, neatitinkančiam Įstatymo 1 straipsnio 2 dalyje išdėstyto Socialinių įmonių įstatyme nustatytų sąlygų suteikti socialinės įmonės statusą, socialinės įmonės statusas ar neįgaliųjų socialinės įmonės statusas panaikinamas nuo 2020 m. liepos 1 d., o 9 dalyje nustatyta, kad juridiniam asmeniui, kuriam iki 2020 m. birželio 30 d. buvo suteiktas neįgaliųjų socialinės įmonės statusas, atitinkančiam šio įstatymo 1 straipsnio 2 dalyje išdėstyto įstatyme nustatytas sąlygas suteikti socialinės įmonės statusą, nuo 2020 m. liepos 1 d. suteikiamas socialinės įmonės statusas. Byloje nustatyta, kad pareiškėjas 2020 m. liepos 1 d. neatitiko Socialinių įmonių įstatymo 8 straipsnio 2 dalies 2 punkto reikalavimo dėl pajamų, gautų iš neremtinės veiklos, dalies per kalendorinius metus.

Teisėjų kolegija pažymėjo, kad pareiškėjo socialinės įmonės statusas buvo panaikintas pagal nuo 2020 m. liepos 1 d. įsigaliojusios redakcijos Socialinių įmonių įstatymo 8 straipsnio 2 dalies 2 punktą, kuris nustatė reikalavimus socialinės įmonės statusui įgyti, arba, kitaip tariant, turimą statusą išsaugoti, kaip nustatyta Pakeitimo įstatymo 2 straipsnio 8 punkte. Įvertinęs Pakeitimo įstatymo 2 straipsnio 8 ir 9 dalies nuostatas, LVAT darė išvadą, kad socialinės įmonės statusas jį anksčiau turėjusiems juridiniams asmenims nuo 2020 m. liepos 1 d. turėjo būti suteikiamas iš naujo, jeigu jie atitiko Socialinių įmonių įstatyme nustatytas sąlygas, arba panaikinamas, jeigu minėtame įstatyme nustatytų sąlygų neatitiko. Socialinės įmonės statuso suteikimas neterminuotai nereiškia, kad šis statusas yra suteikiamas visam juridinio asmens veiklos laikotarpiui. Socialinės įmonės statusą turintis juridinis asmuo nuolat turi atitikti įstatymų jam nustatytus specialius reikalavimus, priešingu atveju šis statusas yra panaikinamas.

LVAT atkreipė dėmesį, kad pareiškėjas turėjo pakankamai laiko susipažinti su naujuoju teisiniu reguliavimu ir pertvarkyti vykdomą ūkinę-komercinę veiklą taip, kad ji atitiktų nuo 2020 m. liepos 1 d. įsigaliosiančio Socialinių įmonių įstatymo reikalavimus. LVAT nekilo abejonių dėl Pakeitimo įstatymo 2 straipsnio 8 dalies ir Socialinių įmonių įstatymo redakcijos, įsigaliojusios nuo 2020 m. liepos 1 d., 8 straipsnio 2 dalies 2 punkto atitikties konstituciniams *lex retro non agit* (įstatymas atgal negalioja), teisinės valstybės ir teisėtų lūkesčių apsaugos principams.

LVAT atmetė pareiškėjo apeliacinį skundą.

2022 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-40-756/2022

Teismo proceso Nr. 3-61-3-02944-2020-6

Procesinio sprendimo kategorijos: 29.7; 41

[Prieiga internete](#)

41. Kiti ginčai viešojo administravimo srityje

Dėl mobiliojo telefono ryšio tinklu perduoto tekstinio pranešimo laikymo „elektroninio pašto pranešimu“ pagal Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalį

Dėl informacijos, iš kurios būtų galima atpažinti juridinį asmenį, kurio vardu informacija teikiama pagal Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punktą

Nagrinėtoje byloje ginčas kilo dėl Valstybinės duomenų apsaugos inspekcijos 2020 m. gegužės 8 d. sprendimo, kuriame, be kita ko, pripažinta, jog pareiškėjas UAB „Bitė Lietuva“ pažeidė Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalį ir neįvykdė 2017 m. spalio 20 d. nurodymo „Dėl asmens duomenų tvarkymo“ (toliau – Nurodymas) 2 punkto, kuriame buvo nurodyta užtikrinti, kad tiesioginės rinkodaros tikslu siunčiant asmenims SMS žinutes būtų nurodomas pilnas siuntėjo juridinio asmens (UAB „Bitė Lietuva“) pavadinimas.

Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjo skundą.

Apeliaciniame skunde pareiškėjas teigė, kad Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalis netaikytina mobiliuoju telefonu siunčiamiems tiesioginės rinkodaros pranešimams.

LVAT pažymėjo, kad byloje nebuvo ginčo dėl to, jog pareiškėjo siųstas galutiniam gavėjui SMS pranešimas, dėl kurio atsakovas ir priėmė byloje ginčytą sprendimą, buvo siunčiamas tiesioginės rinkodaros tikslu.

Elektroninių ryšių įstatymo (ginčui aktualios įstatymo redakcijos nuo 2018 m. gruodžio 15 d. iki 2020 m. gruodžio 31 d.) 69 straipsnio 3 dalis nustatė, kad draudžiama tiesioginės rinkodaros tikslu siųsti elektroninio pašto pranešimus slepiant siuntėjo, kurio vardu informacija siunčiama, tapatybę pažeidžiant Informacinės visuomenės paslaugų įstatyme nustatytus reikalavimus, nenurodant galiojančio adreso, kuriuo gavėjas galėtų pareikalauti nutraukti tokios informacijos siuntimą, arba kuriais gavėjai skatinami apsilankyti interneto svetainėse, neatitinkančiose Informacinės visuomenės paslaugų įstatyme nustatytų reikalavimų. Taigi įstatymas nustatė atitinkamą draudimą „elektroninio pašto pranešimams“.

Elektroninių ryšių įstatymo 3 straipsnio 11 dalis nustatė, kad elektroninio pašto pranešimas – tai viešuoju ryšių tinklu nusiųstas tekstinis, balso, garso, vaizdo ar kitokios formos pranešimas, kuris gali būti saugomas tinkle arba paslaugų gavėjo galiniame įrenginyje, iki jį paslaugų gavėjas pasiima. Nagrinėtu atveju buvo siunčiamas tekstinis pranešimas per mobilųjį ryšį (SMS pranešimas), kuris buvo saugomas paslaugų gavėjo galiniame įrenginyje, iki jį paslaugų gavėjas pasiėmė.

Elektroninių ryšių įstatymo 3 straipsnio 16 dalis nustatė, kad elektroninių ryšių tinklas – tai perdavimo sistemos ir (arba) komutavimo bei maršruto parinkimo įranga, kitos priemonės, įskaitant pasyviuosius tinklo elementus, leidžiančios perduoti signalus laidinėmis, radijo, optinėmis ar kitomis elektromagnetinėmis priemonėmis, įskaitant palydovinius tinklus, fiksuotuosius (kanalų ir paketų komutavimo, įskaitant internetą) ir judriuosius antžeminius tinklus, elektros perdavimo kabelines sistemas (kiek jos naudojamos signalams perduoti), tinklus, naudojamus radijo ir (arba) televizijos programoms transliuoti (retransliuoti), ir kabelinės televizijos bei mikrobangų daugiakanalės televizijos tinklus neatsižvelgiant į perduodamos informacijos pobūdį.

Įvertinusi pateiktą norminį reglamentavimą, teisėjų kolegija konstatavo, jog elektroninių ryšių tinklas apima ir judriuosius antžeminius tinklus, t. y. apima ir mobiliojo telefono ryšio tinklą, todėl šiuo tinklu perduotas tekstinis pranešimas laikytinas „elektroninio pašto pranešimu“ ir tokiam pranešimui taikytinos Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalyje nustatytos taisyklės.

Apeliantas taip pat nesutiko su pirmosios instancijos teismo išvada, jog ginčo SMS pranešime nebuvo nurodyta siuntėjo tapatybė.

Teisėjų kolegija pažymėjo, kad Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalis draudžia siųsti elektroninio pašto pranešimus slepiant siuntėjo, kurio vardu informacija siunčiama, tapatybę pažeidžiant Informacinės visuomenės paslaugų įstatyme nustatytus reikalavimus. Taigi, Elektroninių ryšių įstatymas nukreipia į Informacinės visuomenės paslaugų įstatymą, kuriame pateikiami reikalavimai, užtikrinantys pranešimo siuntėjo tapatybės nustatymą.

Byloje ginčytu atsakovo sprendimu pareiškėjas pripažintas pažeidęs Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punktą, nes išsiųstame SMS pranešime nenurodė įmonės pavadinimo.

Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punktas nustato, kad iš komercinės informacijos turi būti galima atpažinti fizinį ar juridinį asmenį, kurio vardu komercinė informacija teikiama.

Teisėjų kolegija pažymėjo, kad Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punktas expressis verbis (aiškiais žodžiais; tiesiogiai) neįtvirtina reikalavimo nurodyti juridinio asmens pavadinimą. Ši norma nustato pareigą informacijos siuntėjui savo pranešime pateikti tokią informaciją, iš kurios būtų galima atpažinti juridinį asmenį, kurio vardu informacija buvo teikiama. Taigi, teisės norma suteikia tam tikrą diskrecijos teisę informacijos siuntėjui pasirinkti atitinkamą informacijos teikimo apimtį, kuri užtikrintų galimybę identifikuoti informacijos siuntėją.

Vertindama, ar nagrinėtoje byloje pareiškėjo siųstame elektroninio pašto pranešime pateiktas prekės ženklas „BITÉ“ buvo pakankama informacija, suteikianti galimybę atpažinti siuntėją, teisėjų kolegija pirmiausia atkreipė dėmesį į tai, jog atsakovas savo 2020 m. gegužės 8 d. sprendime nagrinėjo tik vienam asmeniui pareiškėjo išsiųstą vieną elektroninio pašto pranešimą ir byloje nebuvo pateikta duomenų, jog pareiškėjas būtų siuntęs panašaus ar analogiško turinio pranešimus kitiems asmenims. Tokio pobūdžio tyrimas, kai buvo sprendžiama tik dėl vienam asmeniui išsiųsto vieno pranešimo, apsprendžia galimas tyrimo išvadas, t. y. nesudaro galimybės padaryti pagrįstų apibendrintų išvadų dėl pareiškėjo naudojamos praktikos siunčiant elektroninio pašto pranešimus, taip pat įpareigoja tyrimą atliekančią instituciją įvertinti esamus santykius tarp pareiškėjo ir pranešimą gavusio asmens, t. y. individualizuoti tyrimą.

Atsižvelgiant į tai, kad prekės ženklas „BITÉ“ 2006 m. balandžio 10 d. registruotas pareiškėjo vardu, byloje kartu su skundu pareiškėjas buvo pateikęs eilę sutarčių tarp pareiškėjo ir ginčo pranešimą gavusio asmens arba jo atstovaujamo įmonių, kurios patvirtino sutartinius pareiškėjo ir asmens santykius ne vėliau kaip nuo 2010 metų ir kuriose be kitų duomenų yra naudojamas „Bitės“ prekės ženklas, taip pat tai, jog iš pareiškėjo ginčo SMS pranešimą gavęs asmuo pateiktame atsakovui pranešime, atsižvelgiant į kurį atsakovas ir atliko tyrimą,

vienareikšmiškai teisingai nurodė, kas yra pranešimo siuntėjas, apeliacinės instancijos teismui leido padaryti išvadą, jog nagrinėtu atveju pareiškėjo siųstame elektroninio pašto pranešime buvo pateikta pakankamai duomenų, kurie leido pranešimo gavėjui atpažinti kas yra pranešimo siuntėjas, t. y. nagrinėtu konkrečiu atveju nebuvo pagrindo konstatuoti, jog pareiškėjas pažeidė Elektroninių ryšių įstatymo 69 straipsnio 3 dalies ir Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punkto reikalavimus.

Atsižvelgiant į tai, kad Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punktas *expressis verbis* (aiškiais žodžiais; tiesiogiai) neįtvirtina reikalavimo nurodyti juridinio asmens pavadinimą, tačiau nustato pareigą informacijos siuntėjui savo pranešime pateikti tokią informaciją, iš kurios būtų galima atpažinti juridinį asmenį, kurio vardu informacija buvo teikiama, atsakovo Nurodymo 2 punkte pateiktas reikalavimas tiesioginės rinkodaros tikslu siunčiant asmenims SMS žinutes nurodyti pilną siuntėjo juridinio asmens pavadinimą teisėjų kolegijos vertintas kaip pernelyg siaurai aiškinantis Informacinės visuomenės paslaugų įstatymo 7 straipsnio 1 dalies 2 punkto nuostatas. LVAT sprendė, jog atsakovas 2020 m. gegužės 8 d. sprendime be pakankamo pagrindo padarė išvadą, kad pareiškėjas nevykdė Nurodymo 2 punkto reikalavimų.

Apeliacinis skundas tenkintas, pirmosios instancijos teismo sprendimas panaikintas ir priimtas naujas sprendimas – pareiškėjo skundą patenkinti.

2022 m. vasario 9 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eA-223-525/2022

Teismo proceso Nr. 3-61-3-02078-2020-4

Procesinio sprendimo kategorija 41

[Prieiga internete](#)

II. Administracinių bylų teisena

43. Teisė kreiptis į teismą ir jos realizavimas

43.3. Skundo priėmimas ir trūkumų šalinimas

43.3.1. Skundo laikymas nepaduotu nepašalinus trūkumų

Dėl trūkumų prieglobsčio prašytojo skundai nustatymo

Pareiškėjai padavė teismui skundą, kuriame prašė panaikinti Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – Departamentas) sprendimą atsisakyti suteikti prieglobstį Lietuvos Respublikoje, panaikinti Departamento komisijos sprendimą, kuriuo pareiškėjų skundas dėl Departamento sprendimo buvo atmestas, ir įpareigoti Departamentą išnagrinėti pareiškėjų prašymą suteikti prieglobstį Lietuvos Respublikoje iš naujo.

Pirmosios instancijos teismas nutartimi pareiškėjams nustatė terminą skundo trūkumams pašalinti, t. y. pateikti įrodymus, kas yra nepilnamečio įstatyminis atstovas, koks ryšys tarp pareiškėjų, pateikti ginčijamus administracinius aktus, taip pat duomenis, kada jie įteikti pareiškėjams. Nustatęs, kad trūkumai nepašalinti, teismas nutartimi pareiškėjų skundą laikė nepaduotu.

Nagrinėdama atskirąjį skundą, teisėjų kolegija iš Lietuvos teismų informacinės sistemos „Litoko“ duomenų nustatė, kad pareiškėjai prie skundo pridėjo ir Departamento, ir Departamento komisijos sprendimus, sudarytus elektroniniu būdu; Komisijos sprendimo metaduomenyse atsispindi dokumento sudarytojai, registravimo ir pasirašymo data. Be to, pasak teisėjų kolegijos, skundžiamoje nutartyje pirmosios instancijos teismas nevertino, ar pareiškėjai yra praleidę terminą skundai paduoti, todėl neturėjo pagrindo nustatyti skundo trūkumo dėl ginčijamo sprendimo įteikimą pareiškėjams patvirtinančių įrodymų nepateikimo. Šis skundo trūkumas yra perteklinis, nes byloje pakanka duomenų įvertinti, ar pareiškėjai nepažeidė procesinių terminų.

Dėl pirmosios instancijos teismo nustatyto trūkumo pateikti įrodymus, pagrindžiančius nepilnamečio pareiškėjo atstovavimą, pareiškėjų šeiminius ryšius, teisėjų kolegija pažymėjo, kad iš Departamento sprendimo matyti, jog pareiškėjai į Lietuvos Respubliką atvyko be dokumentų, todėl minėtas teismo reikalavimas objektyviai neįvykdomas. Be to, atsižvelgiant į inicijuojamo ginčo pobūdį, net neįvykdžius šio reikalavimo, nėra kliūčių vertinti ginčijamų administracinių aktų teisėtumą ir pagrįstumą.

Įvertinusi skundo, atskirojo skundo bei skundžiamos nutarties turinį, teisėjų kolegija konstatavo, kad administracinės bylos iškėlimo stadijoje pirmosios instancijos teismui buvo pateikta minimaliai būtina informacija, leidžianti preliminariai nustatyti ginčo pobūdį, skundo dalyką ir pagrindą bei kitas aplinkybes, kurios

yra reikšmingos sprendžiant skundo priėmimo klausimą. Todėl pirmosios instancijos teismo nutartis panaikinta, o pareiškėjų skundo priėmimo klausimas perduotas pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

2022 m. vasario 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-92-556/2022

Teismo proceso Nr. 3-62-3-03085-2021-5

Procesinio sprendimo kategorija 43.3.1

[Prieiga internete](#)

Dėl teismo dokumentų šalims siuntimo

Pirmosios instancijos teismas nutartimi pareiškėjo atskirąjį skundą dėl to paties teismo 2021 m. lapkričio 17 d. nutarties (toliau – skundžiama nutartis) laikė nepaduotu, konstatavęs, kad pareiškėjas nepašalino atskirojo skundo trūkumų, t. y. nenurodė skundžiamos nutarties gavimo datos bei nepateikė šios nutarties gavimą patvirtinančių įrodymų. Pareiškėjas teigė, kad voko, kuriame buvo atsiųsta skundžiama nutartis, neišsaugojo, jis mažai būna namuose, dėl savo darbo pobūdžio vyksta į komandiruotes.

Teisėjų kolegija, nagrinėdama pareiškėjo atskirąjį skundą dėl pirmosios instancijos teismo nutarties laikyti pareiškėjo atskirąjį skundą nepaduotu, pažymėjo, kad pareiškėjas nenurodė, kada jis gavo skundžiamos nutarties kopiją (nuorašą), tačiau pateikė įrodymus, jog nuo 2021 m. lapkričio 20 d. iki 2021 m. gruodžio 1 d. buvo komandiruotėje (važiavo tarptautiniais reisais).

Iš bylos medžiagos buvo matyti, kad pareiškėjui tinkamu adresu (dėl to byloje ginčo nebuvo) išsiųstas skundžiamos nutarties nuorašas. Atsižvelgiant į ABTĮ 152 straipsnio 3 dalies nuostatas („Jeigu skundžiama nutartis, įstatymo nustatyta tvarka priimta nagrinėjant bylą proceso šalims nedalyvaujant, atskirasis skundas gali būti paduodamas per septynias kalendorines dienas nuo nutarties patvirtintos kopijos (nuorašo) įteikimo dienos“), pirmosios instancijos teismas turėjo skundžiamos nutarties nuorašą išsiųsti pareiškėjui tokiu būdu, kad būtų galima nustatyti šio nuorašo įteikimo datą, tačiau pirmosios instancijos teismo naudotas metodas, siunčiant skundžiamos nutarties nuorašą, neleidžia nustatyti įteikimo pareiškėjui datos, todėl objektyviai nustatyti datą (pvz., pagal registruotos siuntos numerį), kada pareiškėjui buvo įteiktas skundžiamos nutarties nuorašas, yra neįmanoma.

Atsižvelgiant į tai, kad dėl nurodyto pirmosios instancijos teismo padaryto pažeidimo neįmanoma objektyviai nustatyti dienos, kada pareiškėjui nutarties nuorašas buvo įteiktas, tokios dienos nenurodžius ir pareiškėjui (pareiškėjas neišsaugojo voko), pirmosios instancijos teismas turėjo įvertinti visą bylos medžiagą ir nustatyti, nuo kada galima skaičiuoti terminą atskirajam skundui paduoti, ir, įvertinęs visas aplinkybes, nuspręsti, ar pareiškėjas praleido terminą atskirajam skundui paduoti. Atsižvelgiant į tai, spręsta, kad pirmosios instancijos teismas pareiškėjo skundą laikė nepaduotu nepagrįstai.

Įvertinusi tai, kad pareiškėjas nuo 2021 m. lapkričio 20 d. iki 2021 m. gruodžio 1 d. buvo komandiruotėje (važiavo tarptautiniais reisais), o skundžiamos nutarties nuorašas pareiškėjui buvo išsiųstas 2021 m. lapkričio 17 d., taip pat atsižvelgusi į terminus, per kuriuos asmenį, tikėtina, galėjo pasiekti išsiųstas teismo procesinis dokumentas, teisėjų kolegija darė išvadą, kad skundžiamos nutarties nuorašas pareiškėjo gyvenamąją vietą pasiekė būtent tuo metu, kai jis buvo komandiruotėje. Įvertinus tai, kad pareiškėjo komandiruotė baigėsi 2021 m. gruodžio 1 d., konstatuota, jog nagrinėtu atveju yra pakankamas pagrindas spęsti, jog pareiškėjas nutarties nuorašą gavo 2021 m. gruodžio 1 d. Pareiškėjas atskirąjį skundą dėl skundžiamos nutarties pateikė 2021 m. gruodžio 6 d., todėl skaičiuojant nutarties apskundimo termino eigos pradžią nuo 2021 m. gruodžio 1 d., spręsta, kad pareiškėjas nepraleido ABTĮ 152 straipsnio 3 dalyje nustatyto termino.

Pirmosios instancijos teismo nutartis panaikinta, pareiškėjo atskirojo skundo priėmimo klausimas perduotas nagrinėti apygardos administraciniam teismui iš naujo.

2022 m. vasario 9 d. nutartis administracinėje byloje Nr. AS-131-520/2022

Teismo proceso Nr. 3-62-3-02373-2021-4

Procesinio sprendimo kategorijos: 43.3.1; 59.2

[Prieiga internete](#)

43.5.3. Kai pareiškėjas nesilaikė tai bylą kategorijai įstatymų nustatytos bylos išankstinio nagrinėjimo ne per teismą tvarkos

Dėl Migracijos departamento sprendimų apskundimo tvarkos pagal nuo 2022 m. sausio 1 d. įsigaliojusią įstatymo redakciją

Pareiškėjas su skundu kreipėsi į teismą, prašydamas panaikinti Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (toliau – Departamentas) sprendimą nesuteikti jam prieglobsčio Lietuvos Respublikoje ir įpareigoti atsakovą pareiškėjo prašymą dėl prieglobsčio suteikimo išnagrinėti iš naujo.

Pirmosios instancijos teismas, atsisakydamas priimti skundą, vadovavosi nuo 2022 m. sausio 1 d. įsigaliojusiu 2021 m. gruodžio 23 d. įstatymu Nr. XIV-816 „Lietuvos Respublikos įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ Nr. IX-2206 2, 3, 5, 26, 32, 40, 50, 67, 71, 76, 77, 79, 113, 125, 126, 130¹, 136, 138, 138, 140 straipsnių pakeitimo, 69 straipsnio ir IX¹ skyriaus pripažinimo netekusiais galios ir įstatymo papildymo X² skyriumi“ (toliau – Pakeitimo įstatymas) ir pažymėjo, kad iš skundo turinio bei su skundu pateiktos medžiagos matyti, jog pareiškėjo prašymas suteikti prieglobstį buvo pateiktas ir sprendimas dėl jo priimtas iki 2022 m. sausio 1 d., t. y. iki Pakeitimo įstatymo įsigaliojimo, todėl vadovavosi Pakeitimo įstatymo 24 straipsnio 2 dalimi, kurioje nustatyta, kad užsieniečių prašymai suteikti prieglobstį Lietuvos Respublikoje, pateikti iki šio įstatymo įsigaliojimo dienos, baigiami nagrinėti ir sprendimai priimami vadovaujantis iki šio įstatymo įsigaliojimo dienos galiojusio Lietuvos Respublikos įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – Įstatymas) nuostatomis. Iki 2022 m. sausio 1 d. galiojusios redakcijos Įstatymo 135¹ straipsnio 3 dalis nustatė, jog šio straipsnio 1 dalyje nurodyti skundai (dėl sprendimų, nurodytų Įstatymo 86 straipsnio 3 dalyje, 87 straipsnio 3 dalyje) gali būti paduoti Departamentui per 7 dienas nuo užsieniečio supažindinimo su sprendimu dienos, t. y. privaloma ikiteismine tvarka nagrinėjami Departamente – skundų dėl prieglobsčio komisijoje.

Atskirąjį skundą nagrinėjusi teisėjų kolegija nurodė, kad Pakeitimo įstatymu buvo pakeista tokio pobūdžio sprendimų apskundimo tvarka, panaikinant skundų dėl Departamento sprendimų privalomą ikiteisminę tvarką. Iš teisinio reguliavimo matyti, kad pagal Pakeitimo įstatymo 24 straipsnio 3 dalį kolegialus organas užbaigia nagrinėti užsieniečių skundus, paduotus iki šio įstatymo įsigaliojimo dienos pagal Įstatymo redakciją, galiojusią iki Pakeitimo įstatymo įsigaliojimo. Pakeitimo įstatyme šiam kolegialiam organui nenumatyta įgaliojimų nagrinėti skundus, gautus po Pakeitimo įstatymo įsigaliojimo 2022 m. sausio 1 d. (Pakeitimo įstatymo 24 str. 1 d.). Todėl teisėjų kolegija darė išvadą, kad tokiems skundams taikoma apskundimo tvarka, numatyta Įstatymo redakcijoje, galiojančioje nuo 2022 m. sausio 1 d., t. y. netaikoma skundų dėl Departamento sprendimų privaloma ikiteisminė tvarka, skundas tiesiogiai pateikiamas apygardos administraciniam teismui.

Pareiškėjas su ginčo sprendimu buvo supažindintas 2021 m. gruodžio 29 d. Pareiškėjas 2022 m. sausio 7 d., t. y. jau įsigaliojus naujai Įstatymo redakcijai, teisingai jį pateikė tiesiogiai teismui, todėl pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atsisakė priimti pareiškėjo skundą. Skundai dėl ginčo sprendimo, pateiktam po 2022 m. sausio 1 d., taikoma apskundimo tvarka, numatyta naujoje Įstatymo redakcijoje, kurioje nebeliko reikalavimo dėl privalomos išankstinio skundo nagrinėjimo tvarkos.

Pirmosios instancijos teismo nutartis panaikinta, pareiškėjo skundo priėmimo klausimas perduotas teismui nagrinėti iš naujo.

2022 m. vasario 17 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-145-520/2022

Teisminio proceso Nr. 3-62-3-00061-2022-7

Procesinio sprendimo kategorija 43.5.3

[Prieiga internete](#)

Taip pat žr. 2022 m. vasario 17 d. nutartį administracinėje byloje Nr. eAS-140-815/2022

[Prieiga internete](#)

55. Teismo procesiniai dokumentai

55.1. Teismo sprendimas

55.1.5. Teismo sprendimo klaidų ištaisymas

Dėl teismo sprendimo klaidų taisymo instituto paskirties

Apžvelgiamu atveju pareiškėjas prašė ištaisyti teismo sprendimo motyvacinėje dalyje sakinyje „Pareiškėjui, kaip teisė specialistui, tai turėjo būti žinoma“ padarytą rašymo apsirikimo klaidą.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjo prašymą atmetė. Nors teismas konstatavo, kad sprendime viename iš žodžių trūksta vienos raidės, t. y. vietoj žodžio „teisės“ parašyta „teisė“, tačiau vertino tai kaip

mažareikšmę gramatinę klaidą ir pabrėžė, jog teismo sprendimo klaidų ištaisymo institutas nėra skirtas tokioms visiškai formalioms gramatikos klaidoms taisyti.

LVAT teisėjų kolegija, pritardama pirmosios instancijos teismo pozicijai, pažymėjo, kad ABTJ 96 straipsnyje įtvirtintas klaidų taisymo institutas nėra savitikslis, jis skirtas tam, kad būtų taisomos teismo sprendimų neesminės klaidos, kurios gali trukdyti suprasti atskirus teismo sprendimo teiginius ar ateityje įvykdyti sprendimą. ABTJ 96 straipsnyje įtvirtinta teismo diskrecija ištaisyti aptiktus rašymo apsirikimus ar aiškias aritmetines klaidas, t. y. teismas kiekvienu atveju turi įvertinti, ar padarytas rašymo apsirikimas (tame tarpe ir gramatinė klaida) yra tokio masto ir pobūdžio, kad būtų būtina taikyti teismo sprendimo trūkumų šalinimo institutą. Paprastai toks institutas taikomas teismo sprendime netinkamai nurodžius datas, proceso šalių pavardes ar pavadinimus, dokumentų numerius ir panašius duomenis, kurių neištaišius, kiltų abejonės teismo nagrinėtomis ar nustatytomis aplinkybėmis administracinėje byloje.

Kadangi nagrinėtu atveju teisėjų kolegija nenustatė, o atskirajame skunde pareiškėjas nenurodė aplinkybių, jog dėl teismo sprendime padarytos vienos formalios gramatinės klaidos, netinkamai pavartojus žodžio „teisė“ linksnį, būtų apsunkintas teismo sprendimo suvokimas ar įvykdymas, įvertinus proporcingumo principą ir administracinio proceso tikslus, padaryta išvada, kad pareiškėjo prašymas yra nepagrįstas ir atmestinas.

Pasisakydama dėl pareiškėjo argumentų, jog pagal Teisėjų tarybos 2016 m. gegužės 27 d. nutarimu Nr. 13P-65-(7.1.2) patvirtintus rekomenduojamus teismų procesinių sprendimų kokybės standartus teismo sprendimai turi būti surašomi be klaidų, teisėjų kolegija pažymėjo, jog minėtas aktas yra rekomendacinio pobūdžio, o teisėjo procesiniuose dokumentuose padarytų rašybos klaidų kiekis gali turėti įtakos atliekant teisėjo veiklos vertinimą ar numatant kvalifikacijos tobulinimo sritis. Tačiau kiekvienos nereikšmingos gramatinės klaidos, spausdinimo apsirikimo ar panašių itin formalių sprendimo trūkumų šalinimui privalomai naudotis ABTJ 96 straipsnyje numatytais procesinėmis priemonėmis yra neproporcinga.

Taigi pareiškėjo atskirasis skundas atmestas, pirmosios instancijos teismo nutartis palikta nepakeista.

2022 m. vasario 2 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-81-552/2022

Teismo proceso Nr. 3-61-3-02630-2021-9

Procesinio sprendimo kategorija 55.1.5

[Prieiga internete](#)

58. Atskirų kategorijų bylų nagrinėjimo procesiniai ypatumai

58.2. Skundų dėl rinkimų ar referendumo įstatymų pažeidimų nagrinėjimo ypatumai

Dėl Pretendentų į kandidatus ir piliečių iniciatyvų parėmimo tvarkos aprašo apskundimo tvarkos

Apžvelgiamoje byloje pareiškėjas Piliečių referendumo iniciatyvinė grupė padavė teismui skundą, kuriuo, be kita ko, prašė pripažinti negaliojančiomis, pakeisti ar papildyti Vyriausiosios rinkimų komisijos (toliau – Komisija) 2020 m. balandžio 2 d. sprendimu Nr. Sp-33 patvirtinto Pretendentų į kandidatus ir piliečių iniciatyvų parėmimo tvarkos aprašo nuostatas.

LVAT teisėjų kolegija pripažino, kad Komisijos patvirtintas Pretendentų į kandidatus ir piliečių iniciatyvų parėmimo tvarkos aprašas yra norminis administracinis aktas. Pareiškėjas nepateko į ABTJ 112 straipsnyje išvardintų subjektų, kuriems suteikta teisė kreiptis į administracinį teismą su abstrakčiu pareiškimu prašyti ištirti norminio administracinio akto teisėtumą, ratą, todėl galėtų tik prašyti administracinio teismo pradėti tyrimą, ar norminis administracinis aktas (ar jo dalis) atitinka įstatymą ar Vyriausybės norminį teisės aktą, būdamas ABTJ 23 straipsnio 1 dalyje nurodytu subjektu, t. y. kai tame teisme yra nagrinėjama konkreti byla dėl jo teisių pažeidimo, tačiau pareiškėjas tokio prašymo nesuformulavo, nors tai tiesiogiai buvo pasiūlyta LVAT nutartyje, kuria pareiškėjui pasiūlyta ištaisyti skundo trūkumus.

Pareiškėjui neištaišius šio ir kitų skundo trūkumų nutarta skundą laikyti nepaduotu.

2022 m. vasario 3 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. R-5-552/2022

Teismo proceso Nr. 3-66-3-00006-2022-0

Procesinio sprendimo kategorija 58.2

[Prieiga internete](#)